

לֹט וַיִּזְכָּר כִּי בָשָׂר הִמָּוֶה רוּחַ הוֹלֵךְ וְלֹא יָשׁוּב: מ כַּמָּה יִמְרוּזְהוּ בַמְדָּבָר יַעֲצִיבוּהוּ

זוהר תהלים

הדין מן העולם, והרשעים בגיהנם יש להם מנוחה, ומלאכי חבלה אינם שולטים עליהם משעה שקדש היום.

ועל כן אין אומרים בערב שבת והוא רחום, שלא יתעוררו מלאכי חבלה.

ולפיכך הוא אסור מפני כבודו של מלך המגן על הרשעים בשבת, להורות שפכר נסתלק הדין מן העולם, וכבר אין רשות למחבלים לחבל. לשומר שהיה מלקה את הרשעים. בא המלך להגן עליהם, ושם אותו לפניו. כיון שעומד לפני המלך, מי שמפחידים במלכות, האין זה קלונו של המלך? כך המלך הוא השבת, נוטל את רשעי הגיהנם לפניו, ומגן עליהם, וכל השומרים מעבירים מלפני המלך. מי שנוטל רצועה לפני המלך ומפחיד אותם, האין הוא קלונו של המלך? והוא הדין שאין לומר שומר עמו ישראל.

אוי להם מי שגורמים שילך לו מן העולם ולא ישוב לעולם שאלו הם שעושים את התורה יבשה ולא רוצים להשתדל בחכמת הקבלה ויזכר כי בשר המה רוח הולך ולא ישוב (עח, לט): זוהר - תיקוני זוהר תקנא

תלתי' (דף 97 עג) זוהר תורה] הַנְּתִיב הַשְּׁנִי, וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם. מֵה זֶה וְרוּחַ? אֵלֹא בּוֹדָאֵי בְּזִמְן שֶׁהַשְּׂכִינָה יוֹרְדֵת לְגִלוֹת, הָרוּחַ הַזֶּה נוֹשֶׁבֶת עַל אוֹתָם שְׂמַתְעַסְקִים בַּתּוֹרָה, מִשּׁוֹם שֶׁהַשְּׂכִינָה נִמְצָאֵת בֵּינֵיהֶם, וְהָרוּחַ הַזֶּה נַעֲשִׂית קוֹל, וְתֹאמַר כֵּן: אוֹתָם יִשְׁנִים שְׁשָׁנָה

ודנים בם נפשותם של רשעים. וכל אותם כתות של מלאכי חבלה, כלם מרעישים גיהנם, ונשמע קולם ברקיע. וקול הרשעים בגיהנם צוחים ואמרים: וי וי! ואין מרחם עליהם. ועל כל אלו השלשה ממנים, עם שאר כתות של מלאכי חבלה, שמרעישים גיהנם, אמר עליהם הפתוב (ישעיה טו) קול שאון מעיר קול מהיכל קול ה' משלם גמול לאיביו. כנגד שלשה משחיתים הללו, ששולטים כל ימי השבוע. מזמן תפלת ערבית, כל הלילה, דנים לאותם אשר (שם כט) היה במחשך מעשיהם וגו', ומהרהרים הרהורים על משכבותם. ועליהם אמר הפתוב (שם) והיה במחשך מעשיהם וגו'. (מיכה ב) הוי חשבי און ופעלי רע על משכבותם וגו'. וכיון שהתחילו, גומרים ביום על כלם. אבל התחלת הדין ברשעים בגיהנם משתחשף הלילה. ועל זה נקראים לילות, כמו שנאמר (שיר ג) מפחד בלילות. ואמר רבי אלכסנדראי, מפחדה של גיהנם. ולפיכך תקנו בתפלת ערבית כל ימי השבוע, והוא רחום יכפר עון. על כי מאותה שעה שתחשך, דנים את הרשעים בגיהנם על ידי המשחיתים, שהם משחית אף וחמה. וכלם נכללים בזה של והוא רחום. משחית, זהו שכתוב (תהלים עח) ולא ישחית. אף, שכתוב והרבה להשיב אפו. חמה, שכתוב ולא יעיר כל חמתו. ולפיכך תקנו לומר והוא רחום בימי החל ולא בשבת. שכיון שנכנס שבת, מסתלק